

**לפני 20 ומשהו שנה הרעד אלבום אחד את
אמות הספרים של הרוק הישראלי ■ תלמיד
תיכון צעיר, לימים במאית טלויזיה מוער,
שמע והפניהם ■ לרגל יציאת סרטו
הდוקומנטרי "חייב לzech" על אהוד בנאי
והפליטים מספר אבידע לבני על האנו של
בנאי, התחזקות אחר העבר של יוסי אלפנט
ואיר כל זה קשור למשבר היוצרה בארץ**

عينت ברזילי // צילום: דניאל אבידן

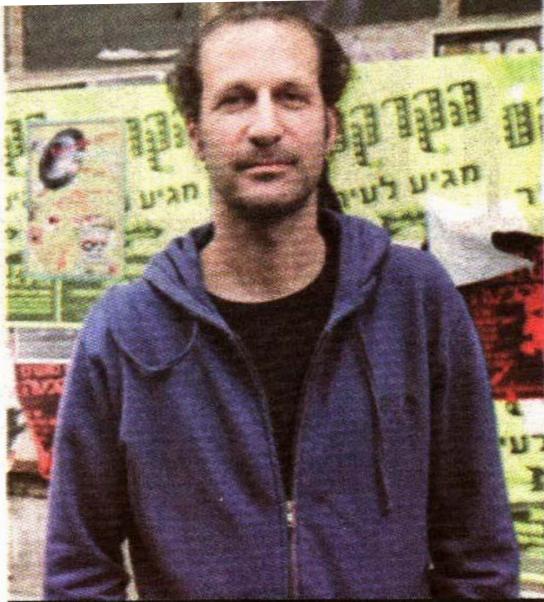
נִי זכרת את הפעם הראשונה ששםعني את "זמנך עבר". הייתה
בכיתה ה' או ו'. ראתי "זהו זה" ויואב קוטנר העביר בדרכו היב' חוריות משחו לאחדו בנאי והפליטים. לא יכולה להישבע שהבי' נתן כבר או מסרים תתרניים נגר המערצת, אבל משחו במקצת, בගיטרות ובמלים הכהיכול סודות, שיש בהן מן הנבואה, היה חדש ומרחיב לאוני הצעירות ולמודות מצער הפזונגים של רשות ג'. אנחנו כאן אורחים לרגע, הבט סכיב, זו לא המסיבה שלנו, אתה מקשיב? אני הקשתי, וחוץ ממני הקשיב גם אבידע לבני. הוא כבר היה בתיכון, והשיר הזה, שגילה לו את אהוד בנאי והפליטים, הוא גם השיר שהפרק לצד מרכז'
בסרט הדוקומנטרי שעשה עליהם 20 שנה אחריו, "חייב לzech", שיעלה בינוואר להקרנה בסינמטקם.

בשנות ה-80 רק מעטים באו להופעות של הפליטים, אבל כבר אז היה ברור, אם לשאול את הטרמינולוגיה של ספרה קורנפולד, שאת אהוד בנאי והפליטים שומעים הטובים. "עגל הזהב" ו"עובדת שחורה" פתחו את הפער לוח בبني עקיבא, בנער העובר מהן הסתם היה "ערביב את הטית, אחמד". זה היה האלבום הראשון של אהוד בנאי, אז בן 34, והעבורה המשותפת הראי' שונה שלו עם הפליטים (שם נגור מהיותם פליטי "קליק" ו"להקה רטוי רית"). בשנים שעברו מאו הפך בנאי עצמו לסוג של עגל זהב, במובן הטוב של המילה, אבל לו נגיעה בຄוס הקפה השניה. בימנויות, תכירו את במאי הסרט אבידע לבני.

הוא עוד מעט בן 40, אשקלוני במקור, ויש לו ילד בכיתה א' שמתקשר באמצעות הריאון ואומר שהוא מתגעגע אליו. אשתו, גל פלדמן, היא מעצבת תיקים. הוא לא מעשן, ולפי הראשתה אני מהמרת שהוא גם ירווק. בתק העבדות שלו, מלבד שנים פוריות בערוץ הספורט, יש כמה פרקים ב"מדינה היהודים" של מורי בר-און וענת זלצר והסדרה "בלדרים" מערוץ 10. אבל גדרה לי שהסרט הזה היה סוג של משאלתلب מבחינתו. כמוABA

"אני לא גורפי". לבני ■ צילום: מיכאל שטינברג

**בחלומי
חזרתי**

<<

**"המחשבה
הראשונה הייתה
לספר את
הסיפור סיבוב
דן
דאק גולדברג,
המטופף. הוא
כבר היה חולה.
במושאי שבת,
סוף דצמבר
2006, הינו
אמורים לטוס
אלין, אבל
בחמשי בלילה
הוא נפטר. את
יום הציולמים
הראשון עשינו
בלויה שלו"**

כבר סגרו עם אהוד לעשות סרט. המחשבה הראשונה הייתה לספר את הסיפור סיבוב זאן ו'אך גולדברג, המטופף. הוא כבר היה חולה, והתכוונו לקחת את כל הלהקה אליו למפגש פרידיה. אהוד ביקר אותו וחזר עם 'המצב לא טוב'. במושאי שבת, סוף דצמבר 2006, הינו אמרורים לטוס אליו, אבל בחמשי בלילה הוא נפטר. את יום הציולמים הראשון עשינו בלויה שלו.

אהוד, אלפנט ואני

"חייב לווז" הוא סרט מדויק. מרגש בלי להיות סנטימנטלי, מלמד כל החיים דידקטית וביעיר נורא מעניין. הוא בניו על שלושה צירדים דрамטיים: ההבשלה המאוחרת של בניי כמוניקיי, הפליטים ממסני המהפכה, וב[Unit]ן הזוגיות המשלימה-מתנגדת של בניי עם יוסי אלפנט ו'ל'.

בנאי מספר בסרט שכғישה הראשונה הוא התפעל מהוירטוואיות של הגיטהר של אלפנט, אבל אלפנט היה בעניין של הגל החדש ובנאי עצמו היה בראש אטני יותר, רוחות מוזרויות. אחרי גלגולים מתישים של בניי בין אולפניהם, ושל אלפנט בין סמים, הם נפגשו שוב ב-1986 כדי לעבוד על אלבום, כשהם מקבלים הלל מיטלפונקט הזמין את בניי לכתוב את המוזיקה של אופרת הרוק "מאמי".

שכונה לילדים רכبت חשמלית כדי לשחק בה בעצמו. את "חייב לווז", דוקו שמשרטט את הסיפור של האלבום הכי מהפכני וחשוב שנעשה פה, יציר לבני עם המפיק גידי אביבי (לשעבר מבקר המוזיקה של "הארץ"), דרור מנחם ויעל בירון.

אין הסרט שחוורים קורעי לב, מפגשים סוחטים דמעות וشنנים טיפוליים. יש קטיעי ארציון שנאספו בקדנות והרבה אנשים שמכינים בלהבות מזיקה שמדוברים למזל-מה. למשל ברזי שחורת, רמי פורטיס, שלומי ברכה, יובל בניי, ניצן זעירא, יואב קווטנר וכמו כן שארית הפליטה של הפליטים.

אבידע, נפתח בשאלת בPsiות: אתה גראוטי?

"לא יודע אם אני מעריץ. אני אוהב את המזיקה של אהוד בנאי. בגיל 18 עקבתי פעם אחריו יוסי אלפנט ברחוב, אבל הוא לא עשה שום דבר מיוחד. זה נחשב?".

לנגן על גיטרה אתה יודיע?

"לא ממש, אולי את 'זמן עבר'. שלושה אקורדים".

או איך התגלגל הרעיון ל לעשות סרט על הפליטים?

"הרעיון היה יזומה של גידי אביבי ושל דרור נהום. שניהם הגיעו מגלי"ץ ורצו נורא לעשות סרט על יוסי אלפנט. הם הלוכו עם זה למשפחה אבל היא סירבה, והרעיון נגן. לפני שנה, כשהפליטים הגיעו 20 שנה לאלבום, הם

בזמן שאחד בניי והפליטים הופיעו מול 20 איש, "מאמי" פוצצה קופות.

אחד הדברים המרשימים בסרטם הם קטעי הארביון. מי עוזר לכם להגיע אליהם?

"וואו, זה היה מפרק. בשנות ה-80 לא היה פרויקט תיעוד עצמאי כמו שיש היום, כשהכל אחד מצלם כל גיהוק שלו ושם בפלייקר. על הוידאו אף אחד לא שם היום, אנשים שמים קלטות בתור חסמים לדלת. הקטעים מהדר החזרות היו במצב רע, בקושי שומעים משהו, והשענו הרבה עבודה עליהם. אבל הם חשובים, רואים שם את האנרגיות בין האנשים. את ההופעה בליקויד, למשל, צילם יואב קוטנר במלמה ביתית ושמר את הקלטה. דיברנו איתו והוא הסכים למסור אותה.

"אנשים אמרו לי, אתה חייב למצוא צלמת אחת, ملي בן עמי, היא צילמה המונ בפינגוין ובליקויד, לא ראו אותה בעיר שנים. היא שינתה את השם לאופיר וחיה בארץ הברית. הגעתו לאלי ברדווגו, שפעם היה הבעלים של אחד המועדרנים, ועכשו בכלל חור בתשובה גור בפרדס חנה. הוא אמר לי שלגיס שלה יש חנות בשער בכיר מליאנו, שוה מטר מהבית שלי. עכשו תبني, אני בכלל צמחוני. יודעת בכספיים לאטלי והוא שואל 'מה אתה צרי?'. אני עונה לו: 'את אופיר בן עמי'. הוא היה בשוק. אחרי כמה ימים אני הולך ברחוב והיא מתקשרת אליו, מוכנה לדבר. כמעט כל התמונות של פורטיס ושל להקה רטוריית שמופיעות בסרט זו שלה".

איך מצאתם את עדנה דה בר, אשתו הראשונה של אלפנטן?

"חיפשתי מישחו שביבא את הבן אדם שאל-פנט היה. לא רק המיתוס של הרוקר עם הסמים והאטיטיוד. ההורים שלו לא הסכימו לדבר. אשתו השנייה, נעמי, הייתה מאוד חיובית, אבל אמרה שהכירה אותו אחרי שהכל כבר נגמר. בעצם, היא זאת שאמרה לי לדבר עם עדנה, אז התחלתי לחפש אותה דרך ניצן זעירא ופורטיס. אייכשו הענו אליה, והיא טסה לאرض לשני לילות, התראיינה וחזרה הביתה".

יש תהושה הסרט שאלפנט תופס פוקוס אפילו אחרי המומות. משחו בכריזמה שלו מסpit את הסרט אליו.

"ואם זה ככה, או זה רע?".
בכל לא, אבל הסרט על הפליטים תפס

משמעות, שזו כבר קלישה על קלי' שאה לקחת אותו למסע. אבל זה שהוא פרץ לתודעה רק בגיל 34, זה סיפור".

אבל למה לא לעמota אותו עם זה? hari hom ha yibol l'manfa' at ha'po' - פולריות שלו כדי להגיד מה שהוא אמר בעבודה שחורה למשל, ובעשו גם יקשייו לו יותר אנשים. תראי, היו לי פגישות מודר אדר' כות איתו. האיש מאור חכם ולא נופל בלשונו. לא רצית לעשות עליו מני פולציות וגם לא יכולתי לו רציתי. הרבר הכי בולט שלמדו עליו זה שהוא מאור צנוו ומודע לערך עצמו. הוא לא מלאה שאומרים לך לא יודע איך הגעת עך להלום. הוא יודע שהוא טוב ולא עושה מזה עניין".

בנושא הצנויות נראת שגם לבני למד משחו ממושא הסרט שלו. הואאמין לא אומר זאת במפורש, אבל אישו אפשר לחוש בהערכה עצמית בסיסית גבואה ביותר. לא שווה רע. הוא צודק. הסרט שהוא עשה איכוטי ומודוק וצריך היה להיות משודר בפריים טיים בטלויזיה מהסדי' רית, במשבצת המרכזות "חנוך לרבות".

או למה לא בעצם? hari אורנה דין, ריטה ואיל גולן קיבלו את משבצת העלק דוק. למה אחד בנא לא?

"אני לא רוצה לספר לך על השפלות שערכנו עם הסרט הזה. אתה בא למנהלים בטלויזיה, לאensi תוכן, והם אומרים לך יש לי רבע שעה לדבר איתך, כאשר הפrownטיצה שהכנת היא 20 דקות. בסוף יש איש אחד שמחלית וזה המנכ"ל או בעל הבית, והוא חושב על ריטינגן. אני אומר שם נגניה 38 אחוז ראו את הגמר של 'חאה הגROL', זה אומר 62 אחוז לא ראו. מה הם עושים? אולי קראו, אולי יצאו עם חברים, עשו אהבה, הלו לישו, ואולי הם רוצים לראות דברים אחרים? אם היה שירודן ציבורני נורמלי הוא היה הבית הטבעי של 'חיב' לו. כמו שצורך לשדר סרטים על השואה גם בפעם המאה, כי זה החינוך. כמו שביעודי הסרט צריך לשדר את אליפות ישראל בטניס שולחן ולא רק שידורים מligat האלופות של שידור ציבור".

על מה הסרט הבא שתעשה? "על אוכל. אני עובד על סדרה לעורץ 8 שתתמקד במתוגן אוכל ישראלי. מעגבניה ועד מוקעף, עם כל ההקשרים התרבותיים האPsi ריים".

בשאתה רוצה לאכול טוב, איך אתה אוכל בתל אביב? "אני עידין משקלון. אשתי צוחקת עלי' שכצורך לנקות מהוז אני עידין נוסע לדיזנגוף סנטר. כל דבר יותר מורכב מזה מסבר אותו". ■

ביוון לסיפור של יוסי ואחדו. חבר שראה אותי את הסרט ויש לו להקה אומר שהזה בדיק בכח וההוא "חייב שההפק שלו יראה את זה". זה הסיפור של הפליטים? צמד דומיננטי עם יוסי קרבה-ירוחן שנאלץ להפריד בוחות? "

"נו בטה, וזה מה שהופך את 'חיב' לווז' לסרטן, לדרכו. אבל הוא לא רך במזיקה. זה לא רך ג'ין ופול. כמעט כל צמד של יוצרים שעבדו יחד גמור רע. מהעבורה על 'מדינת היהודים' אני יכול להגיד שגד דזיגן וושאמי' בר גמור לא טוב. וזה תמיד מפגש חזק ותמיד כל הזמן הרבה. גם אחד אומר את זה בסרטן, לפעם יש מפגשים שאה מנסה לשחרור אחר כך עם אני שים אחרים, וזה לא עובד. יש פרטנר אחד שוייציא ממך את השיא שלך, ואני תהה תריב אתו בדרך כלל, אבל על זה אחד מדבר שהוא אומר שזה לא חור שוב. זה היה רגע בזמנן".

השלשות בטלויזיה

אם השמיניסטים של הרוק היישראלי הם החברים של "לול", או הפליטים הם החמשושים שבאו לאחריהם וירשו את המקום המכובד בספסל האחורי של הטוילית. צפיה בסרט מולידה התלבטות אם מדובר בסוג של מונומנט, מין גלעד זיכרון לתקופה שהיא פה רוקנרוול בעברית. "אני לא אוהב להגיד מה התכווי נתיב בסרט או 'עשיתי בגלל', לבני מהדר את האבחנה. "שכל אחד ייקח מה שהוא מבין. אני לא חושב שצורך להסביר מה הוא. אולי יש פה מזיקה מעולה וחדרנית שאני ואת, בගילנו, לא מבינים בה והצערירים דוקא כן? 'הביבאים', למשל, מצינים, ולכי תדרע אם בעוד 20 שנה יגידו על אסף אבידן שהוא היה חרשן ומהפכני לדרכו. גם אחד בנאי הוציא תקליט ראשון בגיל 34, והיום הוא לא היה עובר את 'כוכב נולד'. אלפנטן כן. היו אמרים עלי' שיש לו קטע".

בסרט אחד מדבר בכבב על ההשלה המאוחרת. על איך יובל ומארה, בני הדודים הצערירים, עקפו אותו.

"הוא בן אדם, לא?". בסרט לא שאלת אותו על הדרע הארוכה שהוא עשה מאו שנות ה-80, מ"מאמי" ועד "אל אדון כל המעשימים".

"מרטין סקורסזה עשה סרט של שלוש שעות וחצי על בוב דילון, והסרט נגמר ב-1966. למה? כי מבחן נתו העניין היה שם, כשהוביל זורק את הפה ומתחרב לחשמלית. הכל עניין של מיקוד. אשר טללים עשה סרט מסע בעקבות האלבום 'קרוב' (האלבום השני של בנאי מ-1989 – ע.ב.). אני לא רוצה לעשות אותו דבר. אחד כל כך מזה עם

"הו יי'
פגישות מאוד
ארוכות אליו.
האיש מאוד
חכם ולא
נופל בלשונו.
לא רציתי
לעשות עלי'
מניפולציות
וגם לא
יכולתי לו
רציתי. הדבר
הכי בולט
שלמדתי
עלי' זה
שהוא מאוד
צענוו ומודע
לערן עצמן.
הוא לא
מалаה
שאומרים לך
לא יודע אין
הגעמי עד
הלום. הוא
יודע שהוא
טוב ולא
עשה מזה
ענין"

שירות לקוחות

"חייב לוזז" – סרט דוקומנטרי לדוגמה – מתאר בפשטות ובוחמה את קשיי הפתוחות וגילויו של מזיקהי גROL ■ יקיר אלקריב

"משיחון", בגין התהפוכן עדין ברוחם מובחרות גננות ומשתייפת וחדרות. המפנה החל בפגש עם יוסי אלפנט, בבית קפן בכרור שאליו הגע' בגין. שם השניים מנגנים יחד ומגלים לאשונה את צעצמונו של החיבור המוזיקלי שמי' האג' נושא: אפלטן והובב האלקטרוניתיק האלטונומיניביט ובאי רשותו של הצליל האקוטטי עזום, שחתבש בשך סימס נגינה עם הרים כבולה כביב דראש פינה. הגעים שבחם בגין מרים עם גיטרה שלו נקודות בסיפורם הם לובכים בירור בסרטן, מפני שבhem מתלבדים לרוגע שי' האנרגיות הגורלות הלאלה. קלונע' מוזיקה. אחד ב' היל נספחים של דרכם שהמונייה היא מהות ח'יו כל תוא אקורד מי' זיגים את הגו

רל עצמן. אחריו שנים של תהיה וביהי מגע הלהיט "עיר מקול". ב-87' יצא האלבום "אהוד בני והפליטים", שזכה לצלט אלהקה ישראליית במיטה אבל לא כליל מסתורין. בנאי מס' כבונת שנג אחותו שהאלבום גוף את כל השבחים האפואיסטיים הוא וחבריו עירוני קיימן והופעתו מול קהל של עשרה או 20 איש במתג'סם נודדים. שורתם כמו "מי ירע אם אברהם לא היה שוחר?" או "עקבות התהיט, אהומ'" חרגו מלישאות הרוק המורכבות ולקהל והושאלו ברדרשו כמה שנים מובות כדי להזכיר בגבורותן. "זג הפלייטים", כמו שאומר בנאי סרברט, "לא היו ברדיוס גורגי להקה צבאית".

"חיה בלוֹז". בומו: אבידע לבני. הדריט: אבידע לבני, נידי אבידי, דדור נהרו. צי' לום: אצקי פוטטל. משתפה: אחר בנאי, אמר קומבר, שוקו ווים, עופר הררי, יעקב גלעד, שלומי ברכה, יובל בנאי, עופר אפרת ועוד.

שם, בהרבי אל-אלוף הברלוט, הגיבור הוא עכבר לפון הופר בסופו של רדר לשף גדרול, ואילו כאן והוא בחור צעיר שמתוכוב שנים עם גיטרה, ולמרות ששווינו הברלוט, גם תחילת העשור הרביעי לחיה הוא נאבק עדיין על מקומו בעולם המוזיקה היהודי – עד שSEGUNDA הפריצה המהוללה, שופצת אותו ליזד' אוורח השופט.

ריבוי הקולות בסדרן, הבניינו כסדרת ראיונות המשתלבים זה בזה, מוכבב פסיפס רודתך, בין הדברים התורמים לא נקודות מבטן מופיעים כמו יואב קוטנו, עבר אפרודית, שוק וויס, נציג עיריא, עקב מלעיל, מילן פרוטין, שובי שחרוף, מוביל גנאי עצמה, שייבר מילומי עם הגלילה ומיטלפונטן, את הצר העלילה מוביל נבניא, נגינה מבנדורתה רוכבת התחתית עם אמאסורהם ולוי סייפורן; ליחות וגווירותם במת' מת', נגינה מבנדורתה רוכבת התחתית עם אמאסורהם ולוי סייפורן; ליחות וגווירותם במת' מת', נגינה מבנדורתה רוכבת התחתית עם אמאסורהם ולוי סייפורן;